

ЗОРЯ ГАЛИЦКА.

ЛЬВѢВЪ. СЕРЕДА

Ч. 55. дня 29 Червня (13 Липця) 1849.

Выходитъ шо Середы и Суботы. Цѣна для одбирающихъ въ Редакціи: чверть-рочна 1 рень. 15 кр. ср.; полрочна 2 рень. 30 кр. ср.; черезъ почты: чверть-рочна 1 рень. 35 кр. ср.; полрочна 3 рень. 10 кр. срб.

Коли сталисьмо мы Рѣины въ Галиціи свободнѣйше ѡтдыхати, и коли народъ нашъ переставъ паншинѢ ровити, а оуже за трѣдъ свѣдѣй зачавъ мати зарѣвокъ: то также показалося, шо и мы Рѣины можемъ цюсъ написати и маемъ колю чого са научити. Не такъ то оно, такъ казали, шо мы Рѣины не даемъ о набѣд и провѣщеніе. И въ нѣждѣ мы Рѣины мали такихъ, шо са оучили. А коли таа нѣжда зачала зъ насъ спадати, зачалися также письма нашѣ вѣльше такъ передъ тымъ коли повладати, а такъ то хвалено и добре для народа нашего, шо са ѡ тѣи письма попытѣ и до нихъ горне. Меже письмами рѣскими, котри са появили и повлаютъ, зверидан на себе оубавѣ народа рѣского „Зора Галицка“ и „Новина.“ Оста-тне письмо теперь называеся „Пчола.“ Также мае теперь выдаватися оурядове письмо „Галичорѣскій Вѣстникъ.“ Такъ то такъ вѣднѣ народы такъ и мы Рѣины маемъ газетъ нашѣ и письма часовѣ, хотъ правда, шо дрѣгѣ народы мають ихъ далеко вѣльше, и шо оу дрѣгихъ народѣвъ многи знаходатся читателѣ ихъ. — Надѣемся, шо и оу насъ Рѣинѣвъ вѣдѣ са письменничество колесъ лѣпше мати. Добре, шо теперь и тоѣ

маемъ. Но сѣть и такѣ народы на сѣктѣ, котрѣи и того, шо мы маемъ, не мають, и трималибы себе за дрѣже шастливыхъ, таквы вѣдан въ нашѣмъ положеню. Певне сѣхотѣ знатѣ, котра газета наша рѣска найбѣдша, котрѣи са маете оплачѣвати и читати. Отповѣдаю, шо они вѣдѣ въ своимъ спосовѣ потребнѣи и пожиточнѣи. Оурядовѣи „Галичорѣскій Вѣстникъ“ вѣдѣ намѣ голосити такъ радъ шо оубажае, а вѣмѣмо его вырозѣмѣли. Зновъ „Зора Галицка“ такъ писала такъ и вѣдѣ писати справы нашѣ краевѣи зъ нашего становища, а вѣи насъ можна вырозѣмѣли. И „Пчола“ вѣдѣ предкаладати словенѣсть нашѣ. Оже то три тѣи письма захвалюються намъ, кажде въ своимъ спосовѣ.

М. Малиновскій.

Торжество ^{3/15} Маа 1849. *)

Въ торжественный день народнаго праздника ^{3/15} Маа с. р. окрѣмъ высланникѣвъ одинокихъ громадъ и тыхъ Рѣинѣвъ, котрымъ властнѣи средетва прилѣжали, вѣемъ нашѣмъ рѣскомъ народѣи не вѣло возможно,

*) Описане и напечатане въ слѣдетво оубавы Головнои Рады.

тею щастливою дѣвою вразъ съ нами спѣшно возрадѣватися, про тоє видѣтиа намъ вѣсти полезныя, позаякъ можно, докладное описаніе того народнаго праздника для общої вѣдомости и для вѣдѣной памяти оубѣлити, котрой Головна Рѣки Рада во память втогодной С. В. цѣсарюа жителамъ Галичины наданої свободы прѣдготовила и котрой за³/₁₅ Мая тако въ рѣчицу змѣненія панщины, тои для народа самого истинно наибольшої свободы отвѣдала.

Празникъ той вѣвъ надъ всякіи ожидания величественный, превосходный, и исполнявъ всякого внимательнымъ почитаніемъ къ праводѣшномѣ, набожномѣ, благодарномѣ, и юности силеномѣ а разважномѣ рѣкомѣ народова, и вѣвъ доказательствомъ, же народное почтѣе даже къ простѣмъ чоловѣкѣмъ въ загадѣ народа оуже крѣпко взростає: во оучастіе цѣлаго народа въ тѣмъ въ головномѣ городѣ краю отправаляномѣ торжестве вѣло общое, хотя въ тоєже время російскій войска въ рѣзныѣ сторонахъ переходили, и много непокоющихъ вѣстей въ краю ходило. Оуже двомѣ днями впередъ зѣбѣзаниса изъ вѣдѣхъ окрѣдѣвъ священники и мирскіи, мѣщане и селяне зъ далекихъ сторонъ до Львова, и привѣдали не лише посланники вѣбѣхъ громады зъ найдалѣшихъ сторонъ, ны при тѣмъ празникѣмъ прѣстѣтовати, але самого 3 Мая зѣишлиса зъ околнцѣ Львова цѣліи громады въ процесіяхъ въ проводженю сконхъ священникѣвъ съ крестами и хорѣвками оздоблеными въ цѣбти и стажки народныхъ варевъ со свѣщамы въ рѣкахъ и потагнѣли ътъ церкви ставропѣгальной въ свѣтѣмъ проходѣ разомъ съ рѣскими парохіями Львѣвскими, въ проковаженю церковныхъ пѣній черезъ мѣсто на великѣмъ свѣтоюркѣмъ площаѣ, де въ самѣи серединѣ на помостѣмъ подѣ великимъ въ народній варевы и многими австрійскими и рѣскими хорѣвками оздобленомѣ шатрѣмъ высокій жертвенникъ оустроеныи вѣвъ. Іакъ о докѣтѣмъ народный празникъ пѣшковою стрѣльвою и дзвонами на

вѣдѣхъ Львѣвскихъ рѣскихъ церквадъ оубѣщенный вѣвъ, такъ возвѣщено о 10 годнѣмъ починанѣмъ возголабженіа. Литѣргію ътправалявъ зъ причины, же Первостольный царства Галицкаго Метрополита Лѣвчикій про недѣгѣ своего вѣвѣка до Львова прѣбѣти не мѣгѣ, инфлѣваный Опатъ зъ Жолквы, при чѣмъ 12 криошанѣвъ Львѣвскои и Перемышльскои Діецезіи спѣшно ътправаляли. Великѣмъ просторонѣмъ окрѣтъ жертвенника окрѣжили тысащи народа всякого сана и вѣвѣка свѣщшно лежи собою; лише процесіи со свѣщамы знаменами изъ передѣ оуставились однимъ радомъ. И. Н. Превосходительства Губернаторъ области Господина Графъ Голдховскій съ достойными оурадниками, начальствѣдующій Генералъ баронъ Гатерштайнъ съ Генеральною вѣлавою, и начальствѣдующій переходашими войсками російскими Генералъ Чудяевъ съ Генераломъ Саеомъ и дрѣгими и своєю Генеральною вѣлавою, и найдостойнѣйшій панъ мали свои ътличныи мѣстца; ътрады цѣсарско-австрійскои пѣхоты полкѣ Гартманъ и кирієвѣвъ съ гвѣдѣвными вѣндами прѣстѣтовали при наковнѣтѣмъ, и давали огна, котромѣ на Львѣ Горѣ выстѣвленіи пѣшки ътвѣчали. Передъ и подѣла литѣргіи вѣли причини вого- и отечестволювіе возбѣдѣающій торжественный вѣвѣды держаній; окрѣма литѣргіи вѣли такожь золотіи и бронзовіи крестики во память наданої свободы проважованій, и золотіи заразъ Г. Г. Губернаторова, начальствѣдущомѣ Генералѣмъ и военачальникѣмъ російскомѣмъ и инымъ найдостойнѣйшимъ особамъ подарованій, а бронзовіи подѣнѣише лежи народѣмъ пороздаваній. Подѣла „Тѣбѣ Бога хвалитъ“ повернѣли вѣдѣмъ достоинства, ътправаляюще дѣховнѣство и въ проходахъ прѣишовшій громады до мѣста; решта собраніа лишиласа на площади, абы заразъ похѣдъ съ дарами для С. В. цѣсара, до Г. Губернатора сопроводити. Рѣскій народѣмъ подаривъ С. В. свѣтомѣ цѣсаревы въ доказъ своей благодарности за одержаній благодатіи по дрѣвномѣ народномѣ обычаю вѣлнѣтъ - бохонецѣ

хлѣба и миксъ торого меда. Той хлѣвъ лавромъ, и народною хорбговою оздобленийъ въвъ на возѣ оумысане къ томѣ припосовленомъ, синожовтыль платыль покрытомъ съ чотырома народными хорбгами, 12 въ синожовтѣи тирая запражнеными колами съ позолочеными рогами, золотую ланцю тагненомъ отвезеный. 24 посланникѣвъ громадъ зъ 12 рѣкихъ окрѣговъ провадили на синожовтыхъ поводахъ тѣи волы; а 12 членѣвъ Рады Головной (межи тѣми 3 священникѣвъ) и 24 посланникѣвъ 12 рѣкихъ окрѣговъ съ гдѣвною вандою изъ передъ провадили цѣлаый походъ, котрый въ сопровожденю тѣмъ народа съ гдѣвою и пѣнѣиль черезъ цѣлае мѣсто до Г. Гвернатора потагиваъ. Г. Гвернаторъ принаваъ въ приѣтгвѣю найвышихъ цивилныхъ и военныхъ довтойникѣвъ краю и росѣйскихъ Генералѣвъ (вѣѣ вѣли въ сваточномъ строю) дептацию рѣкого народа. Тѣтъ маваъ предѣдатель Рады Головной промовѣ а дрѣгъ одинъ изъ сѣланѣвъ, въ котрой тойже зарѣчаючи изломивъ вѣрнѣтъ рѣсинѣвъ къ австрѣйскомъ цѣсаркомъ родѣ, желанѣя оевѣдчиваъ, авы С. В. цѣсарь межи монархами чегъ маваъ, какъ той хлѣвъ межи хлѣвами, и авы подъ высочайшимъ Его правленѣиль, и благогогоуанье народѣвъ какъ мѣдъ соладкнль вѣло. Потомъ принаваъ Его превосходительство Г. Гвернаторъ именовъ С. В. цѣсаря, С. мѣжами именый хлѣвъ и зъ рѣкъ 2 мѣжѣвъ миксъ съ медомъ, похваляваъ рѣкѣй народъ за его къ высочайшомъ родоу оказанъ вѣрнѣтъ, и возвавъ тѣю вѣрнѣтъ и далльше захвати, и выголосивъ С. В. цѣсарви „Слава“; тойже гологъ отозваваъ сатричи въ цѣлаѣй дептациѣи, потомъ воскликнѣвъ Его Превосходительство Г. Гвернаторъ „Рѣкомъ народови многоа лѣта.“ По томъ обернѣвшиъ Его Превосходительство въ посланникамъ сѣланамъ, оупоминаваъ ихъ, авы вѣанѣтъ своихъ давныхъ панѣвъ шапканы, предложеныль оураламъ и Головной Рѣкѣй Радѣ послѣшными вѣли. Коли дептаци-

циа зъ палаты выйшла, и народъ съ провадженыль гдѣвы пѣнѣ народнѣ зашѣвааъ, выйшовъ Г. Гвернаторъ окрѣженный найвышими заѣшными довтойниками и росѣйскими Генералами на балкѣонъ и возкликнѣвъ шѣ разъ „Слава С. В. Цѣсарви“ и „Многоа лѣта рѣкомъ народови“.

Вѣзъ теперь съ гдѣвною вандою изъ передъ отпроваджено назадъ на сватюркѣ площадь, де шѣ талаа промова до народа держана вѣла. Теперь тинѣваъ са народъ до церкви первопрѣтольной, де предѣдатель Головной Рады повѣщавъ крестики дептѣвалыль громадъ роздавааъ; але, же такихъ крестикѣвъ на той день лише 5000 приготованыкъ вѣло, то повернѣли многѣи съ недовольствомъ домоваъ.

Дептѣвалнѣ громадъ пошли заразъ на народнѣ забавѣ до повѣзницкого города, котрый о 4. годинѣ такожь гостыли вышихъ стѣнѣвъ наповнатнѣ почавъ.

Дваъ войсковѣй гдѣвнѣй ванды, народнѣй пѣлы, дваъ высокѣи дерева съ лѣльками, кашѣками, народными шапками на вершкѣ, шѣвъ ихъ тѣмъ дѣставати, и иншѣи игры давали предметъ до забавы; о 6 годинѣ зѣйшли са вѣѣ на зрѣлище, де драма однимъ писателемъ оевливишихъ да рованѣй въ назыцѣ рѣкомъ оумысане на той день стыломъ сочинена, выставляющѣ превосходно красно соетоянье народа передъ и подѣла на дана констѣтѣциѣи, выпроваджена вѣла. Каждый радъ вѣвъ, томъ представленю приѣтствѣвати, але мѣтѣце, хота дѣже великѣ, вѣло переповнене и не помѣтило и половины тыхъ, котрѣи того собѣ желали. Икъ скоро вечерѣти почало оевѣчено оувѣвъ городъ тысачами лампъ, и теперь занали вѣѣхъ приѣтѣствѣющихъ краинѣ оевѣтанѣй транпирентнѣ, оевливи о спѣмнѣти належѣтъ о тыхъ 8 на 8 сторонахъ кѣомъ середъ города на роздорѣжъ для ихъ гдѣвокои тыли и великого нѣкѣтѣва. Тѣтъ зава вѣло великѣ множество гостѣи сгромажены: тѣтъ не лише

око, але и оудо превосходнымъ оудовольствомъ возрадовало са, во за транспарантами въ срединѣ кіоокѣ, товъ зъ неба роздавалиса чѣдєніи голосы товъ ангєлєкого пѣніа, на фїгармонїцѣ выграванї.

(Конецъ нагдѣпїть.)

Изь Покѣтѣа 20 Чєрвнѣ (2 Лїпцѣ.) 1849. Коло насъ немѣдро чѣвати: оу Днѣтровѣмъ кѣтѣ окрѣга Коломыинького, ва и на тамтѣй сторонѣ воды, шаранча чинїть великѣ познѣ. На тыхъ гонахъ дє втєгодѣ мала терло та презїмѣвала, тепєрь молода тѣмаи изъ землѣ возниклє, шо ажъ сѣмь повєрає. Оди єсть завѣдѣльшкї такъ лѣковї морашкї та лазїть, дрѣга такъ пѣлькї чѣкрїнкї, тай вжє фѣркає. Перо и колосы зтынає и тѣлько голє стєвало лишєєса гєй стєрнѣ. Громады околичнї выхѣдѣть изъ колами, мѣтѣлами, довєньєками; вѣуть, палѣть, за- копѣють, але то славо шо помагєє. Мы вѣє потерпєвѣмъ, во жїтї нѣвкрѣд такъ Дѣнай, пшеницѣ такъ троци; кокѣрѣзѣ вжє прѣдѣть та ишїй хлѣвъ хорєшїй; але то вєє шє вѣ Божїхъ рѣкахъ.

Гнѣваютьса на насъ Мадароны та помѣкѣють, такъ нєтревѣ (Г. 50. Зорї) очевїдѣшкї томѣ, шо нхъ вєрѣховнї теорїї тѣть нє вкорєнѣвалиса. Они лишє вїлївїєа а намъ нє дотого; они тѣлько вѣ кєрѣвѣй рєволюцїї оувєєє гараздѣ оувєотрѣють, а мы дєроговѣ законнѣтї вєєго дєєтѣпїтї коїмо надѣю. Жє чїнѣ дѣховнїй дє того налїчїа сѣспокоїного прїтопнїй, того нє цѣраєєса, во на тѣмъ стѣнтѣ свѣтїй оєвєзѣкѣ пѣєтѣрєкїй; пакѣтї вѣ народѣ чєтѣ и оушѣнованьє ко законѣ, на тѣмъ спочїваєє союзѣ товѣрїшєкїй. Дє тотѣ моральнїй покѣдѣє звѣтѣвѣє, сѣєтїно розчїваєєса оувєєтѣвѣдѣтєльєтѣво и фїлантрѣпїа. Политичєскї и соцїальнїй вѣпрѣсы зрѣтѣвїнїлї вєє європѣ, прѣшо мѣємо — зѣ одїонї стѣронѣ — нашѣ народѣ квѣтѣмъ вєрѣховнїхъ теорїї єщє нєнажнїй вѣтѣма сїлами зѣдрѣжѣвати на дєрозѣ

законнѣтї, сѣдшнѣтї, прѣковїтѣтї, авѣ самѣвѣдѣтѣва, вєзпѣравѣ, гѣвалтѣтѣ нє дѣпѣкаєса. — зѣ дрѣгонї стѣронѣ, — мѣємо законнѣдѣрѣтѣєвѣ нагїлювѣтї спѣговнѣтї, авѣ законѣ вѣвѣ потрєваємъ, нѣждѣмъ та сѣдшнїмъ жалѣньємъ нашѣго народѣ дѣповѣднїй, а такїй законѣ вѣдѣ почтєннїй, вѣдѣ злѣгодѣвѣ и дѣговѣрѣмъ мѣжї корѣновѣ и краємъ. Та дѣрога завѣдѣє насъ дѣ цѣлї.

Одѣ гранїцѣ угѣрєкої зѣ Пороговѣ окрѣга Стѣнїславєскогѣ.

Дѣвѣдѣємо са, шо вѣ далєкїхъ стѣронѣхъ розгѣлошєно, яковѣ вѣ нашѣмъ сєлѣ Порогахъ мѣло вѣтї завѣрєньє и яковѣ нашѣго Ч. Сѣвѣщєннїкѣ замѣрѣдѣно; о шо за огнѣднѣ погѣлоєкѣ и такѣ ганьєвѣ дѣлѣ нашѣго сєлѣ и дѣлѣ цѣлѣго народѣ рѣєкогѣ клєвѣтнїкї порѣвїлї! а то мѣлѣкѣ вѣтї прїчїнѣ шо нашѣ Ч. Парѣхъ огѣлоєкѣ, авѣ са зѣпїєовѣлї охѣтнїкї дѣ стрѣлѣцѣвѣ рѣєкїхъ на гранїцѣ; мѣвїмо огѣлоєкѣ: вѣ нѣкогѣ нє сїлѣвѣєвѣ анї навѣтѣ зѣпїєовѣєвѣ, ино тїн охѣтнїкї оу пѣна лѣвїнїчѣго зѣпїєовѣлїєса. — Дѣ тыхъ стрѣлѣцѣвѣ погранїчнїхъ мѣйжє вѣєкѣ лїдї вѣ Порогахъ вѣлї са зѣохѣтїлї; а такѣ вѣ двѣхъ днѣхъ зѣпїєовѣлїєса 56 лїдїє стѣрѣхъ и мѣлодыхъ, и вѣловѣ са шє вѣлѣшєє зѣпїєовѣлїє, авѣ такѣ стрѣлѣцѣми вѣлїє такѣ давнїми чѣсы *) и вѣ тѣмъ вѣзглѣдѣ нашѣ Ч. Парѣхъ пѣдѣлї дѣ вѣїковѣй комендѣ, шо лїдєє зѣ Порогѣвѣ, кѣтрї на сѣмѣй гранїцї вєєлєнї, тѣн гранїцѣ хѣтѣтѣ стѣрєчї; а такѣ: хѣтѣє са дѣ аєєнтєрѣшнѣкѣ вѣєкѣ охѣтнїкї стѣवलї, ино однѣго дѣдѣбранѣ, а дрѣ-

*) Дѣ рѣкѣ 1836 вѣло вѣ Порогахъ кѣлѣкѣнацѣтѣ стѣлѣцѣвѣ и вѣтѣжкѣ; а тїн мѣлїє оєвѣзѣкѣ опрїшкѣєвѣ лѣвїтї, и жѣдєнѣє сѣ прѣдѣє нїлї нє вѣхѣвѣєвѣ, навѣтѣє зѣ гранїцѣ на Оугѣрїнѣдѣ хѣдїлї и тыхъ пѣловїлї, шо вѣїтѣє вѣ Пєрєгїнїєкѣ зрѣвѣовѣлї, гдѣ вѣлїє сѣмь тѣєшѣє зр. єр. т. є. 7000 зр. к. м. зѣвѣрѣлї.

гимъ очевидно, що таковыхъ стрѣльцѣвъ такъ они гадаютъ вѣдѣ пѣзнійше потреба. — Отожь то неправдѣ розголошено, таковы въ Порогахъ вѣло завѣренье, а оуралѣ громадскій має совѣ за обовазокъ тое вѣдѣмъ людеамъ ознаимити.

Пороги дна ¹¹/₂₃ Черана 1849.

Тимко Бемакъ Вѣйтъ, Іванъ Годованецъ и Іванъ Іаремчукъ депѣтовані.

Новая книжка.

Новымъ появленіемъ на поли нашей словенности есть книжка, содержаща „Маршю, повѣсти малорѣкѣ“ славного украинского писателя Григоріа Квѣтки (Основаненька), котра трѣдами одного нашего отечестволюбного родимца) которого, хотя его има каждомѣ рѣсинови спѣлнѣти мило, ты именувати не маемъ власти) и на галицкѣй земли вѣлшій свѣтъ оузрѣла. — Повѣсти Григоріа Основаненька отличаютъ са ътъ прочихъ украинскихъ писатѣлѣвъ живымъ и вѣрнымъ описаніемъ народного житья, домашнаго выхованья и гараздѣ; его повѣсти сѣтъ такъ чѣствительнымъ дѣхомъ натхненій, же чоловічка милохѣтне и силзю оуводатъ въ положенія описаній, и вѣлютъ емѣ або радовати са зъ широго сердца, або плакати зъ печали и жалю. Оумѣе Основаненько такожь легкимъ и торонкимъ гѣторомъ своимъ читателя розвеселити и забавити. — Но найкращаа и найважнѣйша власнѣсть его повѣстей и во обще вѣдѣхъ сочиненій его есть таа, же вьюды выплавяе зъ нихъ якась практическая, истинно моральная надка.

Межи вѣбани его повѣстями есть Маршѣ сама взнешнѣйша такъ мыслами, такъ образами и обычайностью; есть она правдиво классическимъ оутворомъ, котрый своей внѣтринной цѣнны николи не оутратитъ; есть то цвѣточка, котра лише подѣ чистымъ некомъ Украины зѣйти, въ свободнѣйшаванорѣкѣй дѣши выплакати са и зацвѣсти

могла; еи живописнѣ образы сѣтъ лншми варзани дѣги въ промѣнахъ сонца; а чѣствѣе и оумильнѣи, нѣжнѣи описы, наслаждаючи дѣшѣ и розриваючи ю, сѣтъ мовѣ запашнѣ цвѣты, наповняючи воздухъ вѣакили вонями; а моральна зъ нихъ выплавяча надка есть солодкимъ медомъ, найдорожшимъ еи сокомъ, котрый читатель такъ пѣдлака зо цвѣтѣвъ выслати, и ниже поживити са може. — Словомъ сказавши, въ тѣй повѣсти есть тѣлько хорошого, ревно розумляющего, тѣлько побѣдительного для вѣакого станѣ, для вѣакого вѣкѣ, чи то для родичей, чи для молодежи, есть тамъ зложенаи неоцѣннѣйшій скарвъ, которого никто описати ани розказати не есть въ силѣ: вѣдѣ ю читати зъ кѣнца до кѣнца съ искреннымъ задоволеніемъ, а скѣнчивши зачне зновѣ зъ початкѣ, и чимъ чѣстѣйше ю вѣдѣ читати, тымъ вѣльше красоты и нѣжноети вѣдѣ зъ неи выновѣвати.

Сю повѣсти попередже животопиѣ еи покойного сочинителя, на кѣнци есть привавленъ коротенькѣй словарѣцъ для дѣшного вырозумѣнья нѣкотрыхъ собственно украинскихъ слѣвъ и выраженій. Внѣшное лице изданья есть прекрасне и оздѣлене образкомъ, и печать поправна. Продае са тотя книжочка за 45 кр. ср. по вѣдѣхъ книжныхъ лавкахъ оу Львовѣ, Перемашлю и Станиславѣ, такожь оу декотрыхъ реаныхъ любителей рѣского слова и дѣла.

Н. Б. Г.

Вѣстрѣацкѣй Корреспондентъ, пише въ Числѣ 152 зъ 20 Черана 1849: „Обвиняють селандѣвъ рѣскихъ о коммѣннѣмъ, (таковы са торгали на чѣжѣ власнѣсть). То хитро выдѣманый сподѣвъ, аки той политичный видѣдати чимъ разъ вѣльше нарастающимъ скаргамъ о ѡдѣвранны грѣбнѣи громадекѣ, и тѣи скарги въ подозрѣны впрывадити. При тѣмъ польски дѣдичи ѡавирають пашовника громадаамъ и вытинають лѣсы на рѣетикальных грѣбнѣтахъ або вынаймѣють ихъ жидамъ. Рѣ.

тка Головна Рада оуже представляла тїи кривды сонлови, и зновъ теперь представляе ихъ Правительствѣ, знаючи, що ътъ ихъ розсѣджена спокѡй и щастя Галиціи зави- нить, и очекуючи съ певностію, що Прави- тельство запобѣже тымъ спосовомъ наад- житамъ громадѣ, котрій не можна извини- ти, и такъ навблизшѣ также причинѣ до того наджита оудалить. Засѣвы по дож- ажахъ дѣже добре выглядуютъ, можна на- дѣкатися доброго жнива. Селаны галицкіи (по зненію паньщины) побѣввали вѣс свои грѣн- та, котрій давно по бѡльшой части облого- ли лежали, и также зникае геть меже ни- ли пїанство *). Паньки грѣнта кѡпѣють або наймають жида, для того цѣна ихъ сто- ить высоко. Жида пѣкають бѡльше гроша меже нарѡдѣ, во плататъ готовыми грѡшми за ровотѣ, що польскій дѣдичъ, не чинить и чинити не може, во снѣдѣть по шію въ довгахъ. Такъ то черезъ жидѡвъ панькїи грѣнта котрїбы облогомъ лежали, обертают- ся на пожитокъ краю. (Тѣс можеть записати и тоє, що чѣсать, же подѣкда наши селаны годатѣ на жкїиѣ тамъ снѡпъ за поле оу давнцѣхъ своихъ дѣдичѡвъ. Оже видко, же нашимъ селанамъ не забває на одотѣ до працѣ и на промыслѣ. Такихъ господарѡвъ дѣже похваляемъ! — И показвеса наконецъ

*) Оже то хвалатѣ, наши селаны за тве- рѣдѣть, що покидають пїанство. Стѣре- жѣтѣся люде добри пїанства, а свѣтъ вѣде васъ хвалити. Въ самої рѣчи на- рѡдѣ нашъ зачинаеса стримѣвати ѡтъ пїанства, що мѣ певне на добре выйде. Таже то люде добрї для васъ добре, такъ не вѣдете гроша и зарѡвкѣ маривати. Вѣ- адѣтъ волы, конѣ, вѣде що ѣети, и въ що са одагнѣти, для себе, для жены и дѣтей. Вѣде за що дѣти оучити, а кон- че тра для дѣтей наѣски, абы такъ такъ вы не вѣдовали и совѣ въ свѣтѣ радѣ оумѣли дати.

вѣсти правдою, такъ то казали, що нашъ Рѣ- инь по зненію паньщины загне рѣки, и вѣ- де тымъ бѡльше въ корчмѣ снѣдѣти и на- ливатися, хотъ съ жалемъ сердца приходитъ сказати, що са и такїи нероздѣнїи люде еще знаходатъ, котрымъ са здае, що не- ма нѣчого лѣпшого на свѣтѣ, такъ пити- тай таки продають свои грѣнта, але вѣ- адѣтъ са певне по пѡдѣ чѣжи плоты валаги.)

Оугорцини. Вѣдень 4. Дипца. Чѣти, що нашї войска ѡдобрали мѡдѣть надѣнайскїи пѡдѣ Дучь, а Россїане заняли мѣсто Остри- голъ (Гранъ). О походѣ Россїанѡвъ къ Пешто- ви маємо лише недѡстѣтнїи голосы, але за дѡстѣтнѣ вѣдомостѣ можемо подати, же То- кай и Йлєрь (Брааѣ) въ рѣкахъ Россїанѣ оу- же находитѣ, и же князь Пашкевичъ днєсь, т. е. 4. до Дѣврецина вѡйде.

Ишя вѣстѣ доноситъ, же князь Пашкѣ- вичъ взавши оукрѣплєне становище пѡдѣ Ми- шковцями оживае депѣшныхъ саѣдѣтвїи дѣла- нїа арміи ѡтъ Ваги противъ Кошицямъ дѣ- лающої. Генералъ Чюдаевъ взавши своили Козаками пѡдѣ проводительствомъ пѡдполко- вника Голубкина, котрїи черезъ 100 сажны широкоѣ Тисѣ переплыли, перѣхѡдѣ черезъ Ти- сѣ, потагнѣвъ съ 25 баталїонами пѣхоты и 30 швадронами кѡиנותы противъ Дѣвреци- на. — На юзѣ Мадары опѣстали Зомборъ, Терезїополь, ва навѣтъ и Селѣдинъ, самъ на- вѣтъ Петроварадинъ оуже токмитъ, такъ вѣ подѣдѣтѣся. Панъ Слѣвичъ предпринимѣе смѣ- лый походъ до Дѣврецина, абы тамъ съ Рос- сїанами полѣчитѣся.

Вѣс днєвники прохвалютъ хоробрѡстѣ войскъ ракѣзкихъ при занѣтїю Рава, но надѣ вѣсѣхъ прославляютъ оудальство нашихъ рѣ- кихъ полкѡвъ Бланхи и Лѣка: сами росїй- ски достонники казали: Сѣ хоробрїи молодцѣ спѡзнати по нихъ, що рѣскии.

Сынове вѣвшого Франчѣзкого короля, кня- зѣ Жоанвиль и Омаль прїѣхали зъ Вѣдѣна до Прешѣвкѣ. Кажѣтъ, що хотѣтъ въ цѣ- саркѣ саѣжѣ вѣтѣпити.

ГОСПОДАРСТВО СЕЛЬСКЕ.

(Продовженіе Годовла хѣдовы зъ 52. Числа.)

Забудьте тѣи по междѣ вами часто ѡдзвивающіи са слова, и величана: „такъ ровили нашѣ лѣды и таты, тѣи жили на свѣтѣ.“ — То що старе, честь для него, сли добре! — Не те перь свѣтъ що разъ дальше постѣпав во вѣбать, люде хотать и домышляють са лѣпшого, провѣють и видать що може вѣти догоднѣише. Сего рады врата Рѣины! не лишаймо и ты са, що доброго ѡдѣ татѡвъ, затримаймо; що може вѣти лѣпшого, поправляймо. Лѣды нашѣ не знали що свовода, неуже съ Божого милосердіа нашъ монарха нашь ѡбдаривъ; они стогнали гѡрше, якъ мы неодавна пѡдѣ таромѣ паньщины и не мали словѡдной годины, шоъ о наипотрѣвнѣишій рѣчи до жита постаратиса. Оджежъ мы свовѡднѣи розпочинаймо въ той спѡдѡвъ: Сѣймо конюшинѣ! конюшинѣ! такъ: Согнойвши вѣсень орана; посѣймо въ тѡмъ гноу іакѣ зерно, и. пр. пшеницу, въ осени пѡдорѣмъ тѣю стерня, на вѣнѣ перетѣштѣмъ, сѣймо тучмѣнь, поволочивши го добре вороновѣ, посѣймо по нѣмъ конюшинѣ и оударѣмъ по ней по воронѣ однѣи: зверемо ладного тучмѣню, а на осѣнь въ тѣи стерни пѡдросте конюшина такъ велика, же вѣдемо мѡган до падгя для вола, або коня оукосити. На дрѣгій рѡкъ на вѣнѣ двигнеса конюшина вчѣне въ горѣ, и гдѣ ще не вѣде що пасты, то конюшинѣ можна косити, чи для вола, чи для коровѣ и телатѣ и домѣшлявши сѣчки на годованье давати; а сли ѡкѡдѣтиса можна, то ще лѣпше, во найдалше въ половинѣ тѣбѣца Черна вѣдете конюшинѣ косити на сѣно: першій разъ зверете 12 фѣръ доброго а тѣштого сѣна везъ великой працѣ и мозолы въ лѣтѣ такъ на звичайныхъ сѣножатахъ; по тѡмъ за два тѣбѣцѣ зновъ зкосите дрѣгій разъ на сѣно и певне вѣде не меньше якъ попередъ; и такъ оузбираете 3 разы вѡльше

доброго сѣна, якъ на сѣножатахъ, въ осени на тѡй конюшинѣ оукосите ще для вола и телатѣ годовлаѣ по достатокъ, сли по дрѣгій кѡвѣвѣ непокидаете той вѣсень поля пѡдѣ пшеницу. Сли первого рѡкъ не вѣдете орати, то на дрѣгій рѡкъ зверете такъ богато сѣна, якъ первого рѡкъ, а по тѡмъ спокладавши, можете са спѡдѣвати доброго жита. При такѣи господарцѣ оузбираете досить сѣна, вѡльше число хѣдовы добре выгодѣете, ладного приготовите гноу, вѡльше звѡжа вѣдете мѡган сѣкати, и прѣйдете повѡли до двѡрой хѣдовы, звѡжа и гроша. Сѣножата мѡзолнѣи а пѣтѣи ѡвернѣтъ на пасовника въ лѣтѣ для хѣдовы, а орне поле въ толѡкъ не пѣкайте, але затѣвайте чимъ ито можете, сѣйте также выкъ, во она въ свѣди скошена дае добре сѣно, и достиглоу скошена и намолочена такъ хѣдовѣ тѣчитѣ, якъ овѣтъ, ѡмолочене зерно и змѣлене дае тѣкъ до хѣвѣа звѡвнѣ.

Тимъ спѡсѡвомъ господарючи за парѣ лѣтъ орное поле ѡдлогомъ нигде не зѡвачило и хѣдова не вѣде са по тыхъ ѡдлогыхъ якъ доси вѣдити, а за часѡмъ прѣйде до того, же на сѣножата вѣдете гноити, орати, звѡжомъ або пѣшовѣ іакѡвъ затѣвати, и змѡю и лѣтомъ хѣдовѣ ладно въ стайни годовати. Іа вѣдѣчи початковымъ господаремъ такъ ровивѣемъ якъ дрѣгій, и прѡтѡе не маѣъ ани хѣдовы, ани звѡжа. Тѣлата первого рѡкъ, скоро ѣти починали, пѣкавѣемъ пасты, и даѡвѣемъ, сли вѣло въ лѣтѣ, и въ зимѣ по трохи ѡвѣа, але не догодѡвѣемъ вола и коровы двѡрой, завше мѣтѣемъ до рѡкоты и на молѡко кѣповати вола и коровы. Оувидѣвши, що то зѡе и вогато грошей потреѡа, а прихѡдѣ и прирѡстѣкъ мало; почакъ іа читати, допитѡватиса, и гдѣ що самъ проковати, а тепѣрь вже хѡлѣити Бога, своего хѡвѣ вола орѣтъ, коровы цѣ мене, дѣти и чѣладѣ годѣють, и що ро-

кѣ за сырѣ и масло кѣлька десятъ ринскихъ оуторбю. Я до того прійшовемъ тою дорогою: поскавъ та конюшинѣ, кромѣ той, що на сѣно по пѣвъ дна орана, таа конюшина на веснѣ вчине пѣдростае, въ одномъ кѣнци починаю косити и даю до подою 5 коровѣ потрохи рано, въ полднѣ и вечерѣ: коровици дають вогато молока и сами ладно выгла- дають, де впередъ вѣди хѣдѣ, и кепекѣ; таю подостатокъ навѣдъ дамъ себе, дѣтей, таи челады; ще складаю сырѣ и масло, и про- даю потѣмъ, а такъ кожда корова при- носитъ мнѣ шо рокѣ принаймѣ 15 р. Але дрѣгѣи, которѣи тѣлько мають коровѣ шо та, завѣтъ та чарѣвникомъ, — але то не та, але конюшина чарѣвникѣ. Тѣлата которѣи са по- родили въ зимѣ або на веснѣ, во пѣзно въ лѣтѣ оуродженѣ на хованьѣ не варто три- мати, скоро починають кѣти не пѣскаю па- сти, але тримаю въ стайни, пѣддаю по- трохи сѣна и той конюшини, шо кошѣ дамъ коровѣ.

(Конецъ напѣсѣтъ.)

Для господарей шо конюшину сѣють.

Радитъ оденъ англѣйскѣй Господарѣ, же до- вре — и то дѣже добре е сѣвати конюшинѣ съ травами, на горвахъ съ англѣйскии Рай- граемъ, на долинахъ съ Тимотевою тра- вою, во мовишѣ, же тымъ споговомъ покосы пѣдъ козою вѣдѣтъ гѣтѣи, и ели, шо са часомъ трафлае, едно вымерзне, то дрѣгое са лишитъ. Просимо четныхъ рѣ- скихъ Господарей, въ тѣмъ владѣ опыты зривити, и сабѣтѣвѣ намѣ донести.

VIII. СПИСЬ

жертвующихъ на религіино-народный празникъ дня 3го Мая 1849 року.

Громада Кѣропатники со священникомъ 3 ЗР. Тариопѣльска Рада 71 ЗР. 54 к.

Гр. Лагодѣвъ 3 ЗР. 10 к. Гр. Ферекѣла 8 ЗР. Гр. Машинѣ 5 ЗР. Гр. Тѣдѣвъ 3 ЗР. Гр. Заволотѣвъ 10 ЗР. Гр. Рожжаидѣвъ 7 ЗР. Гр. Маѣрова 3 ЗР. Гр. Поршна 3 ЗР. 24 к. Гр. Тѣржа вел. 5 ЗР. Гр. Стрѣтина 7 ЗР. Гр. Надѣова и Ракова съ парохомъ 10 ЗР. Господинѣ грава Дзѣдѣшицкѣи зъ Несѣхова 6 ЗР. Гр. Манастырокѣ, Станиславчикѣ, Нор- дѣликѣ 7 ЗР. 50 кр. Гр. Довровѣдки и Го- дѣвъ 7 ЗР. 32 к. Гр. Коняловска, Селецка, Довпотѣвска и Словодецка 7 ЗР. Гр. Каменки Волоскои 10 ЗР. 10 к. Гр. Соколѣ а Палчинѣ 14 ЗР. Госп. Крылошанѣ Тышинѣкѣи 2 ЗР. Гр. Городница 14 ЗР. Гр. Гр. Задѣвѣвѣцкѣ 6 ЗР. 40 к. Гр. Соколѣвка 7 ЗР. 50 к. Свѣщ. Вѣрвицкѣи съ Гр. Нестерова 1 ЗР. 6 к. Гр. Ядѣнище 37 к. Вѣтище 1 ЗР. 8 к. Свѣщенникѣ Глинѣскѣи съ Гр. Бѣртекою 2 ЗР. Свѣщен. и крылошанѣ Моисеовичѣ 10 ЗР. Дѣкъ при немъ Деметрѣй Церватый 1 ЗР. Гр. Мильно и Бѣлѣхъ 4 ЗР. 50 к. Гр. Пѣдверѣцкѣ 3 ЗР. Гр. Тѣакѣвъ 2 ЗР. 32 к. Гр. Назѣрна 2 ЗР. Гр. Нлинецкѣ 2 ЗР. Гр. Торговица 2 ЗР. Гр. Копичинѣцкѣ 3 ЗР. Гр. Залѣче зъ Черем. 6 ЗР. 36 к. Гр. Чернатынѣ 4 ЗР. Гр. Дѣвча 3 ЗР. 20 к.

Разомъ 267 ЗР. 39 к.

(Далшѣи списъ напѣсѣтъ.)

УМѢСТКА.

Въ селѣ Лавачѣ окрѣга Золочѣвского скра- дено дна 2. Лица ковалѣ сивѣ червонавѣ, на головѣ вѣтъ лига съ цѣтками, патна- цатою мѣра, зѣвы спѣднѣи подѣвѣннѣи, оухѣ тѣжкого, запражнѣи иде головѣ похиливши, лѣтъ тае шѣтъ. Властитель проситъ, авы- сю, сли са де покаже, пригритати, и Ни- колѣ Малиновкомѣ черезъ почтѣ Пѣдгорѣцкѣ въ Лавачѣ письменнѣи вѣдомѣтъ оудѣлити.